

בש"פ 7255/22 - פלוני נגד פלונית, פלונית, מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7255/22

לפני: כבוד הרשמת קרן אזולאי

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבות: 1. פלונית
2. פלונית
3. מדינת ישראל

בקשת המבקש מיום 31.10.2022 למתן ארכה
להגשת ערר; תשובת המשיבות 1-2 מיום
9.11.2022

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערר על החלטת בית המשפט המחוזי לפי חוק מגבלות על חזרתו של עבריין מין לסביבת נפגע העבירה, התשס"ה-2004 (להלן: החוק). המבקש הורשע בשתי עבירות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות ובעבירה נוספת של ניסיון לביצוע מעשה מגונה. לקראת סיום מאסרו, המשיבות 1 ו-2 הגישו בקשה להטלת צו המגביל את חזרתו לסביבתן לפי החוק. בית המשפט קמא קיבל את בקשתן והטיל צו המונע מהמבקש להתגורר, לשהות או לעבוד בתחומי היישוב שבו גרות המשיבות 1 ו-2, ואשר בו גרים גם הורי המבקש, וזאת למשך 30 חודשים.

עמוד 1

לפי תקנה 8 לתקנות מגבלות על חזרתו של עבריין מין לסביבת נפגע העבירה (דרכים ומועדים להגשת בקשה להטלת מגבלות ולדיון בה), התשע"ד-2014, המועד להגשת ערר הוא 30 ימים מיום מתן ההחלטה. החלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 13.9.2022 והבקשה דנן (לרבות הערר) הוגשה ביום 31.10.2022. על כן המבקש נדרש להארכת מועד.

בבקשה נטען כי בשל קושי של הסניגור ביצירת קשר עם המבקש, לא עלה בידו לעדכנו כי התקבל אישור מטעם הסניגוריה הציבורית להגשת ערר, וכן לא עלה בידו לקבל את עמדתו הסופית ביחס להגשת הערר. עוד נטען כי מיד עם יצירת הקשר, הסניגור שקד על הגשת הערר. המבקש טען עוד באמצעות סניגורו כי קיימת אפשרות של ממש כי הערר יתקבל והחלטת בית המשפט קמא תבוטל או תצומצם במידה ניכרת. כאמור, לבקשה צורף גם הערר לגופו, ובו הועלו טענות שונות לגופה של ההחלטה, לרבות באשר לעצם ההחלטה להורות על הרחקת המבקש, כמו גם על כך שניתן היה להטיל מגבלות מצומצמות ומידתיות יותר.

המשיבות 1 ו-2 השיבו לבקשה. לטענתן, המבקש היה מיוצג לאורך ההליך, טען שהוא חף מפשע, לא נטל אחריות על מעשיו ואמר שאין לו צורך בשירותי הרשות לשיקום האסיר. מכאן, נטען כי סיכויי הערר להתקבל קלושים. כמו כן, נטען כי המבקש ידע על זכותו לערר על ההחלטה ובחר להגיש את הערר לאחר המועד. המשיבות 1 ו-2 הוסיפו כי התנהלות זו מלמדת על כך שהמבקש לא לוקח אחריות ואינו מתחשב בסבלן של נפגעות העבירה, שאף לא שולם להן הפיצוי שהוטל על המבקש. המשיבות 1 ו-2 הוסיפו כי מאחר שהמבקש אינו עובד הוא לא יכול לטעון לפגיעה כלכלית, וכי יש לו קרובי משפחה המתגוררים במקומות שונים בארץ. לעומת זאת, המשיבות 1-2 הציגו חוות דעת שמציינות באופן ברור שמאז שחרורו ממאסר חלה הידרדרות במצבו וביכולתו לתפקד.

שקלתי את טענות הצדדים. אכן, כפי שצינו המשיבות 1 ו-2, הבקשה מעוררת קושי. הטענות בדבר קושי ביצירת קשר עם המבקש נטענו בכלליות וללא פירוט באשר לניסיונות שבוצעו והסיבה שהתעורר קושי ביצירת הקשר. בנוסף, לא הובהר בבקשה מדוע לא הוגשה בקשה להארכת מועד טרם חלוף התקופה, וזאת, בשים לב לעובדה שלא ניתן היה לקבל את עמדת המבקש. לצד האמור, מהבקשה עולה כי נדרש הליך של קבלת עמדת הסניגוריה באשר לעצם הגשת הערר, ואפשר שחלק מהעיכוב נבע מכך. נתתי דעתי בהקשר זה גם לטיבו של ההליך, שיש לו מאפיינים פליליים ואזרחיים (ראו, בש"פ 7057/09 פלונית נ' אלמוני, בפסקה 22 להחלטה (13.12.2010)), לפרק הזמן שבו הוגשו מגבלות על המבקש, וכן לארכה, הקצרה יחסית, שנדרשה להגשת ערר. במכלול נסיבות אלה, ומבלי שנעלמו מעיני טענות המשיבות 1 ו-2, מצאתי ליתן הארכת מועד עד למועד שבו הוגש הערר בפועל. טענות המשיבות 1 ו-2, שהתייחסו בעיקרן לגופו של הערר, יוסיפו ויעמדו להן גם בדיון בערר לגופו.

המזכירות מתבקשת לפתוח הליך מתאים ולתייק בו את הודעת הערר, וכן את החלטתי זו. הטיפול בהליך יימשך כסדרו.

ניתנה היום, י"ט בחשוון התשפ"ג (13.11.2022).

קרן אזולאי, שופטת
ר ש מ ת

